

4. DE EERSTE (LENTE)WIND

Het gebeurde in de verlovingstijd. Het was toen gebruikelijk dat geliefden ongestoord in een apart vertrek mochten gaan zitten, maar dat was dan ook de grens. Meer werd er niet toegestaan. Een wandelingetje maken in de stad kon ook nog, iets onfatsoenlijks uitspoken was daar toch niet mogelijk. Een uitstap maken in de vrije natuur daarentegen, was voor een verliefd koppeltje alleen toegestaan als broer, zus, familieleden of ouders mee op pad gingen. Maar om een boswandeling te maken, moesten we zowat twintig kilometer rijden. In Tienen, waar we leefden, waren er immers geen bossen en daarom was het woud bij de Zoete Waters in Heverlee, nabij Leuven, een van de dichtst bijgelegen wandelmogelijkheden.

Op die zondag, toen het bijna noodlottige incident van de eerste wind zou plaatsvinden, reden we na het gemeenschappelijk middagmaal met de aanstaande schoonouders naar de bossen van Heverlee. Nadat we er ongeveer een uur in gestapt hadden, zagen we links van ons een klein pad dat leidde naar een met gras begroeide open plek. Daar dit plekje niet ver van de hoofdwandelweg lag, stelde mijn verloofde haar ouders voor rustig door te wandelen, terwijl wij ondertussen van onze kant wat op dit open plekje zouden ‘gaan uitrusten’. Vol begrip voor hun enige dochter stemden ze grootmoedig toe. Ze zouden zowat binnen drie kwartier terugkomen om ons op te pikken.

Nu hadden we de tijd om op het gras te gaan liggen en ons bezig te houden met dat wat alle verliefden over de hele wereld doen. Ik kan het mij nog precies herinneren. Ik lag uitgestrekt op mijn rug en Kris zat naast me. Niet helemaal onvrijwillig stuurde ik daar in haar bijzijn en na lang inhouden mijn eerste wind met bijhorend geluid de vrije, ongerepte natuur in. Terloops voegde ik er nog een nonchalant ‘Excuseer!’ aan toe. De natuur bleef er even ongerept bij, doch de verliefdheid van mijn verloofde kreeg een heuse knauw. Ze was verontwaardigd! Hoe kon ik toch zoiets doen in haar nabijheid en dan nog denken dat met een eenvoudig ‘Excuseer!’ alles opgelost zou zijn? Blijkbaar had ze tot dan toe geloofd dat ik een soort van hoger wezen was dat slechts in strikte isolatie aan zijn primaire behoefte voldeed. Al mijn verklaringen op basis van gezondheid, gasophopingen en constipaties waren tevergeefs, hoewel later ervaren geneesheren die verklaringen allemaal zouden bevestigen. Nogal wat vrouwen hebben zich in hun latere leven veel onnodige problemen op de hals gehaald, doordat ze op dit gebied complexen hadden. In elk geval was dit de eerste wolk die onze tot dan toe harmonieuze relatie overschaduwde.

Toen papa en mama terugkwamen, merkten ze meteen dat er iets niet in de haak was. Met opgewonden stem vertelde hun dochter wat er gebeurd was. De mama beantwoordde die uitleg met een zwak lachje. Had zij immers niet heel haar

leven de luide winden van haar man in bijzijn van de familie moeten verdragen? Dit was mede de reden waarom ik de controle over deze biologische aangelegenheid wat achterwege had gelaten. Mijn toekomstige schoonvader van zijn kant nam het voor mij op. Naast de argumenten die ik reeds aangehaald had, gaf hij de bedenking weg dat je toch niet de winden kon opsparen gedurende het gehele huwelijksleven. Je zou gewoonweg ontploffen! Met deze wat goedkope grap lukte het hem de scherpe kantjes van de situatie wat af te vijlen. Zijn goedgemeende tussenkomst kwam echter niet zomaar uit de lucht vallen. Pas nadat we reeds dertig jaar getrouwd waren, bekende hij ons dat hij nog in de tijd voor onze officiële verloving de jonge mannen die met mogelijke huwelijksaanzoeken naar zijn dochter hadden geïnformeerd, de laan had uitgestuurd. Mijn vrouw merkte daarbij op dat ze dan misschien een andere keuze zou gemaakt hebben. Nadien echter vertrouwde ze me toe, dat ze eraan twijfelde of ze dan gelukkiger zou geweest zijn. Deze vleiende opmerking beviel me en sindsdien hebben mijn vrouw en ik, privé weliswaar, verder luide winden gelaten.

En ... beeld je nu even in hoe ik mij voelde, toen net dat verhaal dat mijn toenmalige verloofde zo verontwaardigd had, me na de dood van mijn vrouw weer in herinnering werd gebracht door haar jeugdvriendin! Het was dus een zeer ernstige aangelegenheid geweest die ik schromelijk onderschat had.